

Aldığımız son raporlara göre çarşamba günü hava bozuyor. Arjantin ve Uruguay açıklarından gelen yeni bir soğuk cephe bulunduğumuz yere yaklaşıyor. Güney yarıkürenin bu enlemlerinde soğuk cephe güneyden esen sert rüzgârlar anlamına geliyor. Tam kafadan, yani gitmek istediğimiz yönden esecek kuvvetli rüzgârlar bir hafta boyunca etkisini sürdüreceğe benziyor. Doğa güçlerine kafa tutmanın anlamsızlığını çoktan öğrendik. Zaten istesek de bunu yapmamız mümkün değil. Doğa çok büyük ve güçlü. Bizse çok küçük ve zayıfız. Tek üstünlüğümüz aklımız. O da yine doğanın bize armağanı. Aklımızı kullanarak Santa Catarina adasının kuzeyindeki geniş koya demirledik. Burası güneyli rüzgârlara kapalı...

Sabah kalktığımızda Cik'in her zamanki tüneğinde olmadığını fark ettik. Salonun tavanındaki eşya filesi onun yeri olmuştu. Teknede her yerin kendine has bir adı var. Salondan kış kamaraya geçilen koridordaki yatak 'vardiya yatağı', kuzinenin karşısındaki ayaklarımı uzatıp şekerleme yaptığım ranza 'kebaphane', başaltındaki kamara ise 'Deniz'in kamarası'. Belki Deniz'in kamarasına girmişti diye oraya baktık. Yok... "Cik, cik" diye seslenerek her yeri aradık. Ama nafiye... Hiçbir yerde yok. Gitmiş!

Akşam teknede sivrisinek vardı. Bir ara kalkıp ilaç sıkımdım. Cik'in kamarada olduğu aklımdan çıkmış. Acaba zehrin kokusundan mı etkilenip kaçtı, diye kendimi suçladım. Sibel sanki Cik yıllardır bizimleymiş gibi teselli etti, "Çocuklar böyle işte. Yetiştiriyorsun, gün geliyor, 'pırr' diye yuvadan uçup gidiyorlar." Bir hafta içinde varlığına ne kadar alışmışız. Akşama kadar gözümüz dışarıda bekledik. Belki döner diye masanın üzerindeki yemek tasıyla su kabını tazeledik. Sibel bizi duyabilirmiş gibi konuşuyor, "Cik, teknede her yere tuvaletini yapabilirsin. Söz, hiç kızmayacağım". Ama o gelmedi.